

Επιπλέον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε παραβάσεις των κανόνων περί ανταγωνισμού στη γερμανική αγορά κεραμικών ειδών υγιεινής. Οι προσφεύγουσες προβάλλουν σχετικά ότι η Επιτροπή αδικώς έκρινε ότι οι συζητήσεις σε μία γερμανική επαγγελματική ένωση κατασκευαστών κεραμικών αποσκοπούσαν σε καθορισμό τιμών και περιορισμό του ανταγωνισμού, καθώς επίσης ότι η Επιτροπή παραβίασε το δικαίωμά τους σε δίκαιη και αμερόληπτη διαδικασία, καθότι συνήγαγε εσφαλμένως ενοχοποιητικά συμπεράσματα βάσει προδήλως μη σχετικών αποδεικτικών μέσων.

Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι δεν συμμετείχαν σε καθορισμό των τιμών στη Γαλλία ή το Βέλγιο. Κατά την άποψή τους, η Επιτροπή αδικώς έκρινε τις συζητήσεις στις βελγικές και γαλλικές επαγγελματικές ενώσεις κατασκευαστών κεραμικών ως καθορισμό των τιμών, καθώς επίσης ότι εκτίμησε εσφαλμένως τη διάρκεια των υποτιθέμενων παραβάσεων και, επομένως, δεν εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 101 ΣΛΕΕ.

Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή αδικώς έκρινε τις ενέργειες στην αγορά κρουών, διαχωριστικών ντους, και κεραμικών ως ενιαία και διαρκή παράβαση και ότι, επομένως, δεν εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 101 ΣΛΕΕ. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν σχετικά ότι δεν πληρούνται τα κριτήρια που έχουν αναπτυχθεί νομολογιακά ως προς την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως.

Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Επιτροπή παραβίασε κατάφωρα τα δικαιώματά τους άμυνας και το δικαίωμά τους προφορικής ακροάσεως των άρθρων 12 και 14 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004⁽¹⁾, μέσω της υπέρμετρης διάρκειας της διαδικασίας και της αντικαταστάσεως όλων των υπαλλήλων της Επιτροπής που συμμετείχαν στη διαδικασία λήψεως αποφάσεως μετά το πέρας της προφορικής ακροάσεως.

Στο πλαίσιο του έβδομου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή εσφαλμένως εφάρμοσε τις κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων⁽²⁾, καθότι οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές δεν ισχύουν από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβώνας, δεδομένου ότι αντιβαίνουν στο άρθρο 290, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Με τον όγδοο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο υπολογισμός του προστίμου από την Επιτροπή είναι εσφαλμένος, διότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, κατά τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου, τη μικρή σοβαρότητα της υποτιθέμενης συμμετοχής τους στην παράβαση, αλλά έκρινε κατά ενιαίο τρόπο τη σοβαρότητα της παραβάσεως για όλες τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, τούτο αντιβαίνει στην αρχή της αρχής της προσωπικής ευθύνης.

Τέλος, στο πλαίσιο του ένατου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι το ύψος του επιβληθέντος προστίμου αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας και στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν συμμετείχαν σε σοβαρότατες παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004 σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων 81 και 82 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 123, σ. 18).

(²) Κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α), του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2).

Αναίρεση που άσκησε την 1η Σεπτεμβρίου 2010 ο Luigi Marcuccio κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 22 Ιουνίου 2010 στην υπόθεση F-78/09, Marcuccio κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Luigi Marcuccio (Tricase, Ιταλία) (εκπρόσωπος: G. Cipressa, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του ανααιρεσείοντος

Ο ανααιρεσίων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναιρέσει στο σύνολό της και άνευ εξαιρέσεων την ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη,
- να αναγνωρίσει ότι η πρωτοδικώς ασκηθείσα προσφυγή-αγωγή επί της οποίας εκδόθηκε η ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη ήταν παραδεκτή στο σύνολό της και άνευ εξαιρέσεων,
- ως κύριο αίτημα: να κάνει δεκτό στο σύνολό του και άνευ εξαιρέσεων το *restitutio in integrum* της πρωτοδικώς ασκηθείσας προσφυγής-αγωγής,
- να καταδικάσει την ανααιρεσιβλήτη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων και αμοιβών που κατέβαλε ο ανααιρεσίων για αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας,

— επικουρικός: να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης προκειμένου να αποφανθεί, με διαφορετική σύνθεση, εκ νέου επί της ουσίας της διαφοράς.

— επικουρικός, να μειώσει την κύρωση στο ενδεδειγμένο ποσό σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο δεν ακυρώσει το επιβληθέν πρόστιμο·

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αίτηση αναιρέσεως έχει ως αντικείμενο την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ) της 22ας Ιουνίου 2010 με την οποία απορρίφθηκε ως προδήλως απαράδεκτη η προσφυγή-αγωγή του νυν αναιρεσιόντος προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία υποστηρίζει ότι είχε υποστεί ο ίδιος λόγω της αρνήσεως της νυν αναιρεσίβλητης Επιτροπής να του αποδώσει τα δικαστικά έξοδα στην υπόθεση T-18/04, Marcuccio κατά Επιτροπής.

Προς στήριξη των λόγων του αναιρέσεως, ο αναιρεσιών επικαλείται την πεπλανημένη και στερούμενη λογικής ερμηνεία τής κατά τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων εννοίας της αιτήσεως, παντελή έλλειψη αιτιολογήσεως διά της παραποιήσεως και παραμορφώσεως των πραγματικών περιστατικών, αλλά και πεπλανημένη ερμηνεία τής επί της εκκαθαρίσεως των δικαστικών εξόδων νομολογίας ως εκ του ότι το ΔΔΔ καταδίκασε την αντίδικη στη μερική απόδοσή τους.

Ο αναιρεσιών επικαλείται περαιτέρω προσβολή των δικαιωμάτων της εκατέρωθεν ακροάσεως καθώς και των δικαιωμάτων άμυνας στον βαθμό που το ΔΔΔ δεν αποφάνθηκε επί των αιτημάτων του.

Προσφυγή της 3ης Σεπτεμβρίου 2010 — Rubinetteria CisaI κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-368/10)

(2010/C 288/110)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Rubinetteria CisaI SpA (Alzo Frazione di Pella, Ιταλία) (εκπρόσωπος: M. Pinnarò, avvocato)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2010) 4185 της 23ης Ιουνίου 2010·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η ίδια την οποία αφορά η υπόθεση T-364/10, Duravit κ.λπ. κατά Επιτροπής.

Προς υποστήριξη των αιτημάτων της η προσφεύγουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

I. Παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 101 ΣΛΕΕ και 53 ΕΟΧ.

Διευκρινίζεται συναφώς ότι η απόφαση, όσον αφορά την CisaI, είναι απολύτως εσφαλμένη, καθώς η CisaI δεν είχε συμμετάσχει (ούτε και εξ αμελείας) σε συμφωνία, καθώς περιορίσθηκε στην ανταλλαγή μη ευαίσθητων και μη εμπιστευτικών πληροφοριών, οι οποίες (σχεδόν στο σύνολο των περιπτώσεων) ήταν μεταγενέστερες των αποφάσεων που λήφθηκαν αυτόνομα και ήδη γνωστές στην αγορά.

II. Παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ισότητας.

Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι ο ρόλος, η συμμετοχή, η ευθύνη, τα οφέλη, και λοιπά, για κάθε έναν από τους παραγωγούς διαφέρουν σημαντικά. Συγκεκριμένα, η καθής δεν διακρίνει και δεν εξηγεί τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να επιβληθεί στην CisaI η ανώτατη ποινή, δεδομένου ότι: i) δεν σχετιζόταν με μία από τις δύο ενώσεις (Michelangelo)· ii) ουδέποτε είχε διμερείς επαφές· iii) δεν συμμετείχε σε συναντήσεις κατά τις οποίες εξετάζονταν και τα τρία προϊόντα (παρά μόνον στρόφιγγες και είδη κεραμικής)· iv) είχε ανέκαθεν ασήμαντο μερίδιο στην αγορά.

Όσον αφορά τον καθορισμό του προστίμου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη και να διαπιστώσει τον πραγματικό αντίκτυπο της παραβάσεως στην αγορά και την έκταση της σχετικής γεωγραφικής αγοράς, και να λάβει υπόψη την πραγματική οικονομική δυνατότητα της CisaI για νόθευση του ανταγωνισμού και το ειδικό της βάρος.

Η προσφεύγουσα προβάλλει, επίσης, εφαρμογή εσφαλμένης βάσεως υπολογισμού κατά την επιμέτρηση του προστίμου, καθώς και μη συνεκτίμηση των ελαφρυντικών περιστάσεων.